

Leto 6. Štev. 4. PRILOGA ZA MLADINO. 1937. aprila 8.

Mladenka Marija, pomagaj mladini.

Marijika! Ti si bila krotka. Gda si se odgajala v jeruzalemskoj cerkvi, si vnogo krivic mogla pretrpeti. Hüdi düh je nahujskao zdaj tovarišice, zdaj vučitelice tvoje, da so ne razmela tvoje jakosti i so te krivo sodile. A ti ne samo, da si ponizno sprejela vse ogovarjanje, sumničenje i potvarjanje, nego ostala si krotka. Drüge so se čemerile nad tebov, ti si pa ostala kak ovčica krotka. I tvoja krotkost je premagala vse ovire, je omehčila srca zapelanih tovarišic i nastao je mir v hiši. O keliko greha bi se ognola mladina, če bi te nasledüvala v toj lepoj jakosti, če bi bila krotka. Ne bi bilo bitja, ne srdov, ne gučov proti lübezni do bližnjega, zavladao bi blaženi mir v družinaj i mesto tožb bi se shajali v čistoj lübezni ednök v ednoj, drügoč v drügoj hiši, Bogi na čast i bližnjemi na düšno zveličanje.

Prosimo te, Marijika, mladenci i mladenke, mali i velki iz mladinskoga šerega, sprosi nam zavolo tvoje krotkosti veliko krotkost. Naj smo mirni i vdani, naj ešče krivice mirno pretrpimo, ve dober Bog vidí naše düše i on nas bo že zagovoro, kda bo njegova sveta vola. Marijika, sprosi nam mladini krotkost.

Marljine družbē.

Tudi nedolžne duše morajo trpeti!

Mlada usmiljenka je sedela ob tihi polnočni uri, zamišljena ob postelji na smrt bolnega otroka. Z nemo žalostjo je neprestano zrla v trpeči obrazek 3-4 letne deklice, katere šibko, drobno telesce se je ob vsakem vzdihljaju krčevito streslo. Veliki modri očesci, sta bili široko odprti, — tu in tam se je nežna, trpeča deklica proseče ozrla v sestro usmiljenko, kakor da bi jo hotela s pogledi prositi, naj se je usmili, ter ji pomaga in reši tega mučnega trpljenja. Sestra je nagloma vstala, ter položila svojo mehko roko, — kakor ljubeča mati, na nežna bleda ličeca — umirajočega otroka. „Ubožica moja“, je ljubeče dejala in znova sedla kraj postelje. Njene ustnice pa so tiho šepetale. „O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!“ Na obraz male trpinke je legel sladki mir. Nežni očesci, sta se zaprli, — zasanjala je! Iz prsi blage sestre usmiljenke se je izvil globok vzdih. Zatopljena v prisrčno molitev, je čula ob nesrečnem otroku, ki se je boril z življenjem in smrtjo. Kakor večnost, so bile dolge ure, in vendar — nedolžni otrok ni mogel dotrpeti. Usmiljenka je ponavljala vzdihljaj za vzdihljajem. Njeni globoki vzdihni in prisrčne molitve so hitele pred prestol Najvišjega, za to trpečo angeljsko dušo, — dekletce se je nemirno zganilo. Drobne ročice so se krčevito stisnile in novi napadi so objeli šibko telesce. Sestra se je sklonila k trpeči sirotici in jo vzela v naročje. Še enkrat je poizkusila vse, da olajša zadnje ure tega nesrečnega otročička! Stenska ura je odbila polnoč. Usmiljenka je rahlo položila otroka nazaj v postelj. Dekletce je postajalo če dalje bolj mirno. V sobo je stopila druga sestra usmiljenka, da nadomesti svojo drago sosestro! Tiho, komaj slišno sta se začeli pogovarjati med seboj. Pomilovalno sta zrla na umirajočega otroka, — ki ga vsa zdravniška veda in njuna materinska skrb in nega ni mogla več iztrgati iz objema angelja — smrti! Še enkrat se je drobno telesce krčevito streslo — in duša male deklice je odhitela med nebeške krilatce! — — —

Bila sem navzoča pri smrtnem boju tega otroka. Ko sem gledala njegovo bridko trpljenje, mi je bilo pri srcu, kakor da bi me kdo z nevidno roko grabil zanj. Ni bilo solze v mojem očesu, le ena misel in vprašanje, ki mu nisem mogla najti odgovora, se mi je vsiljevalo: „Zakaj je to nedolžno dete, ki še ga ni ranila hudobija sveta, — moglo toliko trpeti v kratki dobi svojega zemeljskega življenja? Zakaj?“ Nikdar ne bo mogla človeška pamet poseči tako globoko, da bi mogla doumeti vse tajnosti Večne Modrosti. Tako tudi ne bo v tej dolini solza mogla nikdar dati odgovora, zakaj morejo nedolžne duše — trpeti. Temna koprena zakriva ta odgovor. — — —

Ljuba moja mladina, glej! Angelj v človeški podobi, — otrok, ki šteje komaj 3-4 leta, mora vzeti nase težki križ trpljenja, med mukami mora dokončati svojo življensko pot. Ko še

žari iz njegovih milih angeljski očes sij rajske sreče, že mora spoznati, da je ta svet le dolina solza in trpljenja! O mladina moja! Kaj je svet in kaj je življenje? En sam velik čudež božji.

— Čudež, ki bi lahko bil neskončno lep, če ne bi ljudje sami grešili zoper njega, — mu sami jemali njegove čudovitosti in lepote! Ko bi se poglobila vsaka duša vanj, vsaj enkrat v dnevu, in do dobra pomislila, kako čudežno vodi naša pota skozi življenje, božja roka, — bi vse drugače zrla vanj, kot zre danes! Naša vera, in zaupanje v ljubega Boga bi postalo močno in utrjeno tako, da ga nobena sila, nobeno še tako veliko trpljenje, ne bi moglo omajati! Dandanes nima, posebno mladina te moči, da bi junaško stopila pred njega, ki zaničuje sveto vero, — ter bila njena zvesta zagovornica! A ko se skrije solnce naše življenske sreče in temni oblaki gorja in bolesti preprežejo nebo, o takrat, je v mislih le obup, — da bi pa z zaupnim pogledom navzgor prosili pomoči in tolažbe ljubega Boga, — to ne! Nešteti se izprašujejo ob urah trpljenja, zakaj morejo trpeti? O dragi moji, opustimo to vprašanje in bodimo prepričani „da vse kar Bog stori, — vse prav stori, če tudi nam se prav ne zdi!“ —

Če je odločeno trpeti, nedolžnim angeljskim dušam, je odločeno trpeti tudi nam, ki zremo iz dneva v dan življenje od drugačne strani, kakor nežno dete, ki vidi le solnce pred seboj! Kar nam ljubi Bog pošlje v življenje, naj je potem to sreča ali trpljenje, vse vzamimo dobrovoljno iz Njegovih svetih rok! Če se počutimo srečni, ko nam sije solnce, — zakaj bi tožili in obupovali, ko stojimo sami in zapuščeni sredi temnih cest. Zupajmo v Boga, v urah gorja. On nam bo obrisal in osušil solzé, če bomo plakali. Čujmo, kako lepo in ganljivo pravi mala cvetka Terezija — Odrešeniku:

„Kadar bom najbolj zapuščena,
Ko bom vsa strta od bolesti, — boja,
Ne bo ušla mi tožba prav nobena,
Saj ti najtišja si ljubezen moja!“ V. Razlagova.

„El patrocínio de San José“.

Mallm čtevcem Marijkinoga Ogračka.

Dragi prijatelčki!

Vam pišem na den novoga leta i Vam želem puno sreče i Božega blagoslova. Eti pri nas je vroče, ka vse teče, Vi pa se morate pri peči segrevati. Nekaj čüdnoga se tü zgodí: pri väs je v leti vse zeleno, trava i različno cvetje okraša vaše travnike, pri nas pa je inači. Naš zavod stoji poleg ednoga brega, šteri je v zimi ves zelen, komaj se pa leto začne, se posüši.

Ne ešče poteklo dosta časa (kak jaz to pišem), ka smo meli sv. Božič. Oh, kak lepi je te svetek! Lübi Jezuš se je za nas grešnike narodo, je za nas tam v štalici od mräza trepetao. Jezuš je v tistoj svetoj noči najšeo na zemli telovni i tüdi dü-

ševni mraz, samo Marija i Jožef sta ga segrevala z svojov toplov lübeznostjov.

Oh, moji mali prijateljčki, tüdi v naših časaj trpi Jezuš mraz; kelko mrzlih düš ga zaničava, pa se ž njega norca dela! Pomislimo na grozote v Rusiji, v Mehiki i v Španiji! To nas more vse do srca genoti. Pripravimo v našem srci edno toplo zibelko malomi Jezušeki.

Da, mali prijateljčki, dobro se pripravljajmo vsi na sv. spoved i sv. prečiščavanje, da Jezuš najde v našem srci počitek i tolažbo.

I vi mali, ki ešče neste pristopili k prvomi sv. prečiščavanji, pomislite, da bo tisti najlepši den vašega življenja. Lübi Jezuš bo postavio v vašem srci svoj prestol, Angelci se bodo okoli vas yeselili i spevali nebeske pesmi, Devica Marija vas bo vzela pod svojo posebno obrambo. Samo vi se morete potom dobro držati, da ne zablodite od Jezüša.

Molite tüdi za vašega vdanoga prijatela iz Jüžne Amerike i sprejmite njegove najsrčneje pozdrave

A. H. S. S.

Jezuš mladenček pri deli. Delao je z lübezni do Boga i zadovolen bio z svojim prostim delóm.

Bl. p. Alfonz Rodriguez.

(1598—1628)

Narodo se je vu varaši Zamora na Španjolskom. Po končanih bogoslovskih šolaj ide v misijon med pleme Guaicuru. Navči se njüv jezik. Na poseben način se je odliküvao v premišlavanji od Jezüšovoga trpljenja i büdio v sebi želo po mantrništvi. Po lastnoj prošnji pride k p. Roki Gonzales v Urugvaj i dobi misijon Caaro, blüzi Brazilije.

Bl. p. Ivan del Castillo.

(1596—1628).

Tüdi on je bio Španjolec. Po dovršenih vseučiliških šolaj stopi v jezuitski red i odide v jüžno-amerikanske misijone. Od-

likuje se v potrpežljivosti i samopremagivanji, posebno pa v ljubezni do siromaških Indijancev. Delao je v misijonskoj postaji sv. Mikloša i pa v Yyu-i.

To so življenjepisi treh apoštolskih mož (od ednoga smo že pisali v marc. snopiči M. Lista), šteri so meli svoje življenje zapečatiti z mantrniškov smrtjov. Do toga pa je prišlo na sledeći način: Domorodci so jako prestopali v kršćansko vero. To pa je ne bilo po volji domačim čarodejnikom, šteri so domačine odvrćali od kršćanstva i njim delali velke neprilike. Ti čarodejniki so ponućali praznovernost Indijancev i z njenov pomoćjov ovirali delo misijonarov. V področji misijona, v šterom so delüvali imenüvani trije misijonarje v Uruguaji, je bio eden hüdoben čarodejnik, Niezu po imeni. Kak strašno je on sovražo kršćansko vero, se vidi iz toga, da je kršćeno deco dao pred sebe prignati, da njim zbríše sv. krst. Z ednov tekoćinov njim je prao glave, prsa i ledevje i njim strügao jezik. Domorodce je sagao, da povzroči potop, da se zemla pod njimi potuni, či ne vmorijo misijonarov. Najšeo si je dva zaveznika, domačina Caarupe i njegovoga roba Marangua.

Ednoga dneva je p. Rok s pomoćjov lüdi poleg cerkvi postavlao visiki steber, na šteroga obesijo zvon. Med delavce se je pomešao tüdi Caarupe i njegov rob. Kda so pa zdigavali zvon i je p. Rok glädao to, namigne Caarupe svojemü robi, ki vdari z nekim orodjom misijonara po glavi tak, da te mrtev spadne na zemlo. Na krik pribeži iz hiže p. Alfonz Rodriguez, pa hüdodelnika skoćita tüdi k njemi, ga pobijeta na tla. Pater pa stane i ranjeni zbeži proti mrtvomi p. Roki i pri njem tüdi sam spadne mrtev na zemlo. Nišće od navzoćih pa je ne vüpaio napadnoti morilcov. Zavolo toga jih je eden starček pokarao, pa je to predrznost plaćao z življenjom. Hüdodelnika sta na to šla v kapelico, gde sta križ i vse svete predmete zmetala na tla, si oblekla mešno obleko i jo oskrunila. Tela mantrnikov so nato odnesli v cerkvico i jo vužgali. Gda so bili tü gotovi, so odišli v sosedno misijonsko postajo, da obraćunajo tüdi s p. Ivanom del Castillo. „Dober večer, pater! Ka delate?“ „Molim“, odgovori misijonar. „Prinesli smo edno dete h krsti“ so pravili hüdodelniki. I dokeć je misijonar kršćenca vpišüvao v knigo, so hüdodelniki vrgli okoli njega vože, ga zvezali i zvezanoga vlekli prek brega po kamenji, ga bili i mućili, nazadnje pa so ga do smrti okamenüvali i ga püstili v logi. To se je zgodilo l. 1628.

Glas od strašnoga hüdodelstva se je naglo razširo med Indijanci sosidnih plemen i med Španjolci. Edni i drügi so obo-roženi prišli nad hüdodelce. Zgrabili so hüdodelce, stvar izpitali i nato so je osmrtili. Bog pa njim je na priprošnjö mantrnikov vsem dao pred smrtjov milost spreobrnenja i so vsi sprijeli sv. krst. Glas od krepostü uruguajskih mantrnikov se je povsod razneso. V vsej krajaj, v šterih so živelü i delüvali, so se začnole preiskave od njüvoga življenja, od jakosti i od mantrništva. Spise so poslali v Rim. Zavolo vnogih tovrstnih spisov i preiskavanj

se je stvar zavlekla. V začetki tega stoletja se je obnavljal proces po vsej predpisavi sv. Cerkvi i se dovršilo tak, ka so p. Rok Gonzales, p. Alfonz Rodriguez i p. Ivan del Castillo bili 28. januara leta 1934. prištetil k blaženim.

N a v u k. Misijonarje zapuščajo roditelje, brate, sestre, svojo domovino i odhajajo v dalešnje kraje, v šterih postavljajo v nevarnost svoje življenje i zdravje. V misijone pa lejko idejo ne samo duhovniki, nego tudi laiki, šteri pomagajo misijonskim duhovnikom. Tam so doktorje i vno go redovnic, šteri z dobrim i vsmilenim delom pripravljajo misijonskim duhovnikom pot do duš. Misijonarom moremo pomagati tudi mi z dari i molitvami.

Pisma z misijonov.

Prečastiti Gospod !

Bandel, Indija, 10. marca 1937.

Bogoslovje, ki sem je letos začeo, me zadržava, da bi se Vam večkrat oglaso.

Dobivam redno katoličanska lista „Marijin List“ i „Novine“, ki sta neobhodno potrebna za vsako družino Slovenske krajine, posebno v denešnjih dnevaj. V njima se razvija vso socialno i duševno življenje: kakši je dnes socialen red, socialno ravnanje i kakšega obnašanja mora biti vsaki katoličanec v duševnom ino socialno-političnom pogledi. Zato je potrebno dnes, da jiva vsakši ma pri hiši i druge, ki branijo i podpirajo Cerkev, ar so kak kaži-pot za vsakoga, ki nešče zaiti v komunizem. Denedenešnji je že ves svet pun komunističnoga duha: iz nesrečne Rusije se je priklato v sosedne države ne samo v Evropi, nego v Ažijo, kak tudi v Indijo i šče dale. Pravijo oni, ki čtejo različne časopise i šteri krožijo med svetnimi ljudmi, da so komunisti najšli dozdam najbolše pole za svoj cio, v Indiji. To pa zavolo toga, ar je tu življenje za človeka preveč teško ; se razmi, da človeki ne more dobro biti, če je v tujih rokaj.

CIGAN IVAN, sal. misijonarček v Indiji, doma iz Gančan.

V teh zãdnjih letaj se je strašno spremenilo. Kda se ÷lovek vozi na vlaki, vidi, da se potniki zanimajo samo za tiste časopise, ki gućijo od komunizma. I že se pripravljajo za revolucijo, ki bo, kak čakajo, hitro nastala. To sem omeno, da se zavedate, da komunisti ne delajo samo v Evropi, nego ščejo pridobiti celi syet. Zato je pa potrebno, da tũdi mi vsi, brez razlike, nastopimo proti tomi skũpnomi sovrañniki, ki dela nered i grozovitno veliko škodo ne samo katolićanskoj Cerkvi, štere Vladara šče vnićiti, nego celomi socialnomi redi.

Prećastiti gospod, najlepše se Vam zahvalim za liste, ki mi jih pošilate, ar sta mojiva najbolšiva prijatela, ki sama mi gućita v mojem materinskem jeziki, šteroga lũbim na telko, kak svojo mater, ki mi ga je prva vsadila v moje srce. Prav srčno se zahvalũjem tũdi vsem tistim, ki podpirajo „Novine“ ino „M. List“, z namenom, da jih dobivajo brezplaćno na misijonsko njivo tũdi slovenski misijonarje, ki se morajo vnogo žrtvũvati za spreobrnitev poganskoga naroda. Prosim vse, da podpirate siromaške misijonare z molitvami i z posebnimi žrtvami. Jaz se od svoje strani većkrat spominam Vas, preć. g. urednik i vseh dobrotnikov Sl. krajine v svojih molitvaj. Pri toj priliki voščim vsem vesele vũzemske svetke, posebno starišom, rodbini, Vam, preć. Gospod i vsem poznancom, prijatelom v domovini pa v tũjini. Odrešenik naj bo vseh nas! — Vaš vdani sin v Srci Jez.

Cigan Ivan, sal. mistjõnar.

Za slovo Maliki Jelenovi!

Umrlí 21. februarja v Lukavcih pri Ljutomeru.

Bila je, kakor najlepši rožni cvet! Vsa dobra, nežna in blaga! Dekle polno mladosti, upanja in načrtov za bodoćnost. Njen kristalno čist značaj in njena plemenita duša je bila premnogim za vzgled. — A prišla je neizprosna bolezen — jetika, katera nam je iztrgala že toliko najboljših življenj v cvetu najlepše mladosti. Tudi naša ljubljena Malika je morala postati britka žrtev te grozne morilke v svoji najlepši deklíški dobi v cvetu 24 let. — — —

Kdorkoli je poznal našo nepozabno Maliko, jo je mogel vzljubiti! Zvezda vodnica nam je bila do svoje zadnje ure tako težko preizkušenega življenja! — Ko so začeli ugašati njeni sladki upi in nade, ki jih je bila prepolna njena plemenita duša, — ko je bridko trpljenje objelo vso njeno notranjost, ni klonila in ni obupovala! Malika je bila otrok Brezmadežne. — Bridko gorje, v katerem se je oćišćevala njena lepa duša za većno življenje, nam je dala spoznati, kaj zmore tisti, ki v dnevih najbridkejšega gorja zaupa v Boga! Dve dolgi leti je nosila volno in vdano

švoj težki križ zavedajoč se, da ga ji je poslala božja roka. Ž njim si je spletala najlepši venec za večno življenje.

Malika, ljubljena prijateljica moja! Tebe je spremljal v dolgih urah trpljenja križani Kristus. V bridkih dnevih Tvoje boleznì je bil Tvoja edina tolažba in Tvoje vse. Zato si tako lahko nosila Tvoje bridko gorje. — — —

Malika, sotrpinka moja, trpka bolest mi objame srce ob mislih na Tebe! Saj sta bili najni poti obe posuti z ostrim trnjem. Druga drugi sva stali zvesto ob strani obe preizkušeni od težke boleznì.

Malika, Tvoja težka življenska pot je končana. Zapustila si nas in odšla v boljše in lepše življenje, a tukaj si zapustila srca, ki Te ne bodo porabila nikdar.

Odpočij se, draga Malika, v večnem neskaljenem miru; v svojih mislih se vračam k Tebi in vračala se bodem.

In ko utešeno bo naše hrepenenje
in z njim premil spomin na Te,
ko zatonilo naše bo življenje, —
takrat, takrat —

„nasvidenje!“

Vika Razlagova.

Pismo v sveta nebesa malomi Jezušeki.

Pozdravljeni Jezušek! Ti z lepih nebes vse vidiš, vidiš zato tudi naše nevole. Vsi smo ešče mali, moja najstarejša sestrica ma komaj 12 let, tri sestre od nje smo ešče mlajše, ki hodimo v šolo, štrta je pa komaj štiri leta stara. Mama so pa zmerom betežni i po mesece ležijo. Pomoči od nikod. Ti Jezušek si vido našo žalost, kak bridko smo se jokale pri posteli betežne mamike. S suznimi očmi smo te prosile zdravja za mamiko. Najbole tužna je bila štiri letna Anica i je tožila: Jezušek ne vzemi k sebi mamike, što de te česao moje vlaseke, što de te mujvao moje ličee, što de te krpao mojo oblekico. O daj zdravje našoj mamiki. To te prosimo, vsa deca, z Anicov, i ti, ki si smileni i rad podariš dare dečici, se vupamo, da nam je tudi podariš v zdravji drage mamike. Mi ti pa obečamo, da mo te vsikdar ljubile.

Hajdinjak Trezika v Odrancih.

Ropoša 0.25, Hladen Martin 0.25, Lopert Franc 0.25, Cipot Ana 0.25, Kolbl Jožef 0.25, Fras Alojz 0.25, Lopert Matjaš 0.25, Lukač Martin 0.25, Poredoš Štefan 0.25, Bakan Orša 1, Kranjec Mihael 0.25, Miholič Ignac 0.25, Aplen Edvard 0.25, Horvat Anton 0.25, Balažič Štefan 0.25, Bokan Jožef 5, Balažič Ana 0.25. — Na siromaško blagajno doma Sv. Frančiška je dala Čeh Bara iz Nedelice v Franciji za sirotišnico Deteta Marijke v Turnišči 10, nabrane i odane lanske kukarice 72 kg. 72 Din. Izdano: za peč v sirotišnico v Turnišči 600 Din, za slamo siromaškoj kuhnji v Soboto 125 Din. — Oča sirot povrni obilo vsem! Odbor.

Na podporo Mar. Lista so darovali v Din. sledeči: N. N. Maribor v zahvalo Materi Božoj 50, Antolin Mijo, Kula 5, Perdigal Vilma, Francija 31.75, Miholič, Kobilje v zahvalo za poslušnjeno prošnjo 10, Švab Marija, Pakrac 10, Horvat Marija, Črensovc v zahvalo Mar. Pomočnici 5. — Mati Boža naj Vam poplača!

K podpornomi društvu „Dom sv. Fračiška“ je pristopila gdč. Bagar Helena, učiteljica v Kramarovcih.

Vganko od meseca februara sta ešče rešila, a je rešitev poznej prišlo na uredništvo: Kustec Ignac iz D. Bistrice i Ožvald Helena iz Čepinec hš. 2. Kustec naj pride sam po dar na uredništvo, Ožvaldovoj Heleni smo pa poslali čislo po pošti domō. Njena rešitev je jako lépa i jo z poslanim pismom od reči do reči objavimo. Glasi se pa etak:

Prečastiti gospod!

Vu imeni Jezusa i Marije Vam pišem i se Vam zahvaljujem, ka z li-bezni do naših dšš vrejujete M. List. Te list prinese meni vsaki mesec dosta veselja i ga rada čtem, ar v njem najdem dosta hasnovitoga za mojo dššo.

Tudi vganke rada rešavam i zdaj sem se ob drugim potrudila.

1. Ka obhaja sv. Maticerkev na Svečnico? Na Svečnico obhaja sv. Maticerkev svetek Marijinoga očiščavanja. Štirideseti den po Jezušovom rojstvu je šla Marija z Detetom v cerkev i ga Bogi darovala. Če ravno Marijo kak prečisto Mater Jezušovo nej vezala Mojzešova postava, vendar se je podvrkla postavi očiščavanja.

2. Zakaj se blagoslavljajo sveče na Svečnico?

Šimeon je pravo, ka je to Dete „Svetlost i razsvetljenje poganov.“ Sv. Maticerkev nam šče to v srce vtisniti, zato na Svečnico blagoslavla sveče za bogoslužne potrebe i za domačo rabo vernikov. Sveče pomenijo Kristuša, svetlost, ki nam sveti s svojimi navuki. Goreča sveča pomeni v nas bože življenje.

3. Jeli bo vsaki srečen, ki bo na Svečnico blagoslovljeno svečo na smrtno vüro v rokaj držo?

Nede vsaki zato srečen, či de na Svečnico blagoslovljeno svečo na smrtno vüro v rokaj držo, nego če vmerje v stani milosti. Či de grešno živo, pa či vmerje v smrtnom grehi, njemi blagoslovljena sveča nikaj ne pomaga.

Nazadnje Vam pa želem od Gospoda Boga vse najbolše i Vaš najlepše pozdravljam, ostanem z Bogom.

Ožvald Helena, Čepinci št. 2. p. G. Petrovci.

(Želem ti svečo, ki ti bo na smrtnoj vüri pot kazala v nebo. Vr.)

Rešitev vgank marciuškoga snopiča.

1. *Na Velki petek je vmro Jezuš Kristuš. Ve je pa on Bog, Bog pa ne more vmreti? Kak si naj to razlagamo?*

2. *Na Jezušov grob so navalili veliki kamen židovje i ga zapečatili. En človek ga ne mogo genoti. Kak je te mogo ščista razmrvarjeni Jezuš odvaliti te kamen i gori stanoti?*

Najlepše je rešo obe vganki Kreslin Štefan z bratom Jožefom iz D. Bistrice, hš. 48. Njedva rešitey se etak glasi:

1. Jezuš je vmro kak človek, ne kak Bog. Bog ne more vmreti, Jezuš je meo dve naturi: božo i človečo. Zato je vmro kak človek.

2. Jezuš je z odičenim telom goristano iz zaprtoga groba. Odičeno telo je takše, kak na priliko sunčni žarek, trak. Na grobi veliki kamen je odičenomi Kristušovomi teli ne bio zapor, Jezuš je z groba tak lejko vöprišeo, ka kamen ešče bio dolzapečateni.

Rešili so zadovolljivo ešče sledeči: Zelko Eugen, dijak 1. a. raz. drž. real. gimnazije v Soboti. Piše nam pri pošiljanji vgank sledeče:

Čenjeni gospod urednik! Prvič se oglašam v Vašem lepom lističi M. listi. Najpryle pa Vam morem povedati odkec sem doma, da me spoznate. Moja rojstna ves je Sv. Sebeščan ali Pečarovci. Zdaj pa Vas prav lepo pozdravljam i Vam želim vesele Vüzemske svetke, da bi te svetke šče dugo vživali na tom sveti, na drugom sveti pa, da bi se veselili v družbi Angelov i Marije. (Bog povrni lepo voščilo. Isto želem tebi. Vr.)

Tišlarič Helena, Krog 93. Marijin pozdrav nam žele za Vüzem. — (Bog povrni! Marijina radost pa naj bo vsikdar z tebov, z šterov se je veselila Odičenomi Jezuš. Veseli se njemi tüdi ti vsikdar. To veselje te reši greha na blatnoj cesti sveta. Vrednik).

Litrop Štefan, Renkovci 82. — Na god tisto žele uredniki, ka si sami žele o. (Hvala za lepo zelenje. Urednik so želeli po celom sveti vsoj mladini čistost sv. Jožefa i njegovo varstvo. Moli i živi v te namen. Vr.)

Po rumenko pridite, ki ste bliži uredništva, Zelki se pa pošle v Soboto.

Nove vganke.

1. *Ka pomeni svetek Varstva sv. Jožefa, šteroga obhajamo od srede pred 3 nedelov po Vüzmi do srede po 3 nedeli po Vüzmi?*

Ki najlepše vgoni, dobi za dar knigo od sv. Jožefa.

Pošta.

Zahvala. Vsem se iz celoga srca zahvalim za srčne pozdrave i vse izkaze lübezni za moj god. Pri svetoj meši smo bili vsi zvezani v edno veliko lübezen Jezušovoga Srca, z rožnatim vencom svetih jakosti nas je zvezao sv. Jožef. — Klekl Jožef, vrednik. — Horvat Št. Bogojina. Hvala za lepi pozdrav i jaz ti vse dobro želem.